

en Affortning af 5 Procent i deres Lønning — hvilket naturligtvis er en Bagatel eller dog forholdsvis ikke noget Stort for en Mand, der har mange Tusinder i Indtægt, men som derimod kan være meget føleligt for den, der kun har enkelte Hundreder — saa maa jeg fremhæve, at det, trods Ministerens Indvending, dog, saavidt jeg veed, var fuldkommen begrundet, naar jeg før udtalte, at den paa-gjældende Bestemmelse især for deres Vedkommende tager sig overordentlig besynderlig ud. Det maa nemlig vel erindres, at en meget stor Deel af dem — og det er den Deel af dem, som jeg særlig figter til — er de saakaldte Assistentter. Disse Assistentter i de civile Ministerier, i Justitsministeriet, i Indenrigsministeriet, i Cultusministeriet osv., kunne nu vistnok allerede nu have det overordentlig slet — det betvivler jeg ikke —, men jeg troer dog, at det endnu er noget temmelig Enestaaende at finde Assistentter i Ministerierne, som have beløvet sig paa at døe som Assistentter. Det troer jeg dog endnu ikke er den Tingenes Orden, som sædvanlig finder Sted. Naar man spørger om, hvormange Embedspladser der er i Ministerierne, hvortil disse Assistentter kunne rykke op, for derefter at danne sig en Forestilling om den Tid, som der maa hængaa, inden de kunne vente at see deres Haab om at faae kongelig Udneevnelse realiseret, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at man derved stiller Forholdet aldeles urigtigt. For den allerførste Deel af Assistentterne maa man nemlig regne paa, at Avancementet vil finde Sted ved Forfremmelser udenfor Ministeriet. Det er vistnok temmelig enestaaende, at Assistentter i Indenrigs- eller Justitsministeriet have beredet sig paa udelukkende at søge deres Forfremmelser i disse Ministerier selv.

For imidlertid at komme til Hovedprincipet selv, saa skal jeg, uden at ville gjøre noget Forsøg paa nu nærmere at gaae ind paa en vidtløftig og udførlig Behandling af hele Spørgsmaalet, som jo i Virkeligheden aldeles ikke har været behandlet hidtil, med et Par Ord søge noget at oplyse de efter min Overbeviisning fuldstændige og afgjorte Misforstaaelser, hvort den høitærede Finantsminister gjorde sig skyldig. Jeg maa dog først

bemærke, at man er meget slet situeret, naar man skal tale om de her foreslaaede Alderdomsforsørgelser, idet det ikke er det mindst Mærkelige ved hele denne Sag, at vi jo aldeles ikke vide, hvormom vi egentlig tale. Det er jo nemlig aldeles overladt til en Afgjørelse ved et Regulativ, hvad det skal være for en Art af Alderdomsforsørgelse, der skal erhverves for de 5 pCts Affortelse i Gagen, uden at der er givet os den mindste Forestilling derom. Jeg har idetmindste ikke seet det allerjerneste Udkast til eller Antydning af det Regulativ, som saaledes skal bestemmes af Finantsministeren, og det, uagtet det dog virkelig ikke var en saa aldeles besynderlig Fordring, at man ved Gjennemførelsen af et Princip som det heromhandlede først noget nærmere kom til at see, hvad det da egentlig var, der kunde tænkes opnaaet ad den foreslaaede Vej. Men, ligegyldig hvorledes det nu forholder sig hermed eller ikke, saa har jeg sagt, og jeg vedstaaer, at der i mine Tanker her kun er Tale om et Dmsvøb, og jeg skal tilføie, om et meget skadeligt og uhenigtsmæssigt Dmsvøb. Jeg anseer det for at være en meget besynderlig Wildfarelse, der her foreligger, og jeg forstaaer egentlig ikke, hvorledes man kan føre Noget bag Lyset ved den foreslaaede Forholdsregels Gjennemførelse. At den høitærede Finantsminister selv seer Sagen som noget Fortrinitligt, det betvivler jeg naturligtvis ikke, og at den høitærede Finantsminister har søgt at stille Sagen i det Lys for Andre, hvori den stiller sig for ham, det er det naturligtvis ikke paa nogen som helst Maade min Mening at ville i alleringeste Maade hebreide ham. Men jeg troer rigtigt nok ikke, at det for Andre, som see noget mere upartiff paa Spørgsmaalet, vil være uoverkommeligt at faae Diet op for, at der virkelig her kun er Tale om at skabe et Dmsvøb. — Naar jeg vil tænke mig, at en privat Mand, der havde nogle enkelte Functionærer eller Arbeidere i sin Tjeneste, var af den Anskuelse, at det vilde være utaaeligt for ham, at disse Arbeidere, naar de ved Alderdom eller Svagelighed bleve nødsagede til at forlade hans Tjeneste, saa ikke skulde have nogen Forsørgelse, saa vilde jeg ogsaa finde det aldeles naturligt, at denne Mand sagde